

Hart voor de zaak

Op de dokterspraktijk in Amsterdam West is geen dag hetzelfde. Komt dat doordat er zoveel verschillende ziekten zijn? Of ligt het aan iets heel anders? Myrte gaat op onderzoek uit en probeert een verklaring te geven.

Soms moet je als praktijk iets gezamenlijks doen. Liefst iets wat helemaal niks te maken heeft met patiënten of computers, en zeker niet met een combinatie van die twee. Om voor de nodige bonding te zorgen organiseert een beetje baas dan een personeelsuitje. In sommige werksituaties betekent dit de gevreesde heidag. Persoonlijk vind ik het feestelijke collega-entje leuker. Maar dit jaar begon voor onze praktijk veelbelovend origineel: wij gingen met z'n allen naar de theatervoorstelling De Vrouwenhart-show van Janneke Wittekoek.

Het bedrijfsetentje vooraf had een zogenaamd timeslot. Daarmee werd onbeperkt indrinken en vethappen voorkomen, en dus stapten we messcherp de bomvolle theaterzaal in. Dan bedoel ik afgeladen met vrouwen en slechts enkele (ik denk hooguit zes) mannen, die allen opgewonden zaten te wachten op cardiologe Janneke Wittekoek. Zij praatte ons in een wervende onewomanshow bij over doodsoorzaak nummer 1 bij vrouwen.

Achterover leunend op de roodfluwelen stoelen lieten we dit theaterspektakel als makke lammetjes over ons heenkomen. Het was pure infotainment. De zaal walmde van vrouwelijke eensgezindheid. Vooral toen de zeldzame door stress ontstane cardiomyopathie, Takotsubo, ter sprake

kwam. Een hartziekte die ook wel bekendstaat onder de naam broken heart syndrome. Gelukkig is deze variant wel te behandelen en dus niet chronisch. Herstel is mogelijk, al denk ik dat de specialist geen plakken chocolade voorschrijft. Wittekoek zorgde met wat feitelijkheden voor enige commotie. Bijvoorbeeld dat er dagelijks meer vrouwen aan hart- en vaatlijden overlijden dan mannen: respectievelijk 57 om 53. Om ironisch te vervolgen dat we mannen eindelijk ergens in overtreffen, maar dat wel moeten bekopen met de dood. De truc is, volgens haar, om je cholesterolwaarden binnen de perken te houden. Wat daaraan kan bijdragen (naast gezonde voeding en sporten) is je buikomvang onder de 88 centimeter te houden. En dat is strak, kan ik persoonlijk melden. Daar mogen mannen ons dan weer wel in overstijgen: die hebben een limiet van 102 centimeter.

Deze zelfbenoemde vrouwenhartspecialist zette de aanwezigen aan het denken. Benadrukte de belangen van het bewegen. Bracht gepassioneerd de boodschap over van gezond leven ('eet qua vlees/vis alleen dat wat vliegt, zwemt of rent'). Ik verdenk mijn werkgevers ervan dat ze ons zo op slinkse wijze een bijscholing lieten bijwonen. Maar het leverde tevreden collega's op, die de volgende dag met een gevoel van saamhorigheid de werkvloer betraden.

Wat mij betreft schreeuwt dit om een vervolg. Meer personeelsuitjes dus, zonder grote hoeveelheden drank. Vooral meer theatershows, die liefst ook aantrekkelijk zijn voor mannen. Er zijn interessante organen zat. ■

TEKST-STER@ZIGGO.NL